

Distanční sborník

SOU stavební Plzeň

BŘEZEN 2020 – KVĚTEN 2021

Autoři: žáci SOU stavebního Plzeň

Fotografie: Z. Zykmondová

Vážené čtenářky a vážení čtenáři,

dovoluji si Vám nabídnout pár střípků z prací žáků naší školy, přesněji něco z prací jen z několika mých převážně „distančních“ tříd z doby, kdy jsme se nemohli potkávat ve škole v normální prezenční výuce češtiny.

Zdeňka Zykmondová

A co nejdříve? Pověst o řemesle? Nebo snad lyrický pohled z okna? Reportáž? Snad také pravidla chování, zvláště vymyšlená samotnými žáky pro každou školní situaci, anebo příběhy lidí a věcí...

O šikovném Josefovi

Jednoho dne se chasník Josef vydal do lesa na dříví. Napadlo ho, že by si mohl ze dřeva zkusit něco vyrobit. Zkusil si vyřezat lžíci a nějaký talíř. Zašel tedy ke kováři a nechal si od něho udělat trubičku seříznutou pod úhlem a konec nechal naostřit a měl nástroj na vydlabání talíře (později půlkulaté dláto).

Když měl Josef hotovo, tak zkoušel udělat krabičku na hřebíky, po několika pokusech byl se svou prací spokojen a zkusil truhlu, která se mu povedla na druhý pokus.

Popřemýšlel o tom, jestli má budoucnost dřevěné nádobí, a zkusil s tím zajít na trh.

Kovář nabízel nové podkovy pro koně, lžíce a spoustu dalšího, zelinářka nabízela zeleninu a volala: „Kupujte čerstvou zeleninu z vlastní zahrádky.“

A v rohu tržnice postával Josef s dřevěnými výrobky pro hospodyňky. Nabízel truhličku, krabičku a nádobí, které vyrobil. Po pár minutách se na něj usmálo štěstí a o jeho výrobky se začali zajímat

ostatní vesničané a s obdivem se dívali na to povedené nádobí. Až se jedna vesničanka rozhodla a koupila si jídelní příbory a následovaly ji s nákupem i další.

Tak se tedy Josef zaradoval a za týden šel s novým zbožím na trh... a jakou měli lidé radost, že ho vidí. Jeho nádobí, truhly i truhličky, nůše na seno a jiné byly rychle pryč.

Nabídl se mládenec, který postával před stánkem, že Josefovi pomůže ve výrobě. Josef souhlasil a začalo se vyrábět ve velkém. Josef s mláďencem vyráběli skříně, stoly, židle, dveře, šuplíky, skříňky, truhlice, truhličky na šperky, vařečky, mašlovačky a spousta dalšího. Splétali nůše a košíky, a dokonce se pustili do výroby sudu, který se jim vydařil.

Mláďence práce bavila, líbila se mu a byl překvapen, co vše se dá z dřeva vyrobit, a rozhodl se, že to rozšíří po okolí a poradí vesničánům, jak si něco takového vyrobí. A tak dlouho se předávaly rady a postupy, až se z výroby jednoho chudého tovaryše stalo postupem času truhlářské řemeslo. Na počest objeviteli truhlářství se stal Josef patronem všech truhlářů a stojí při nás dodnes.

Lukáš Gittler

Pověst o truhláři

V jedné malé vesničce na Šumavě žil a pracoval jeden velice šikovný pán, který se jmenoval Radovan Truhlík. Radovan ve svých volných chvílích velice rád již od malička jako malý chlapec pracoval se dřevem. Vytvářel z větviček různé píšťalky a z měkkého dřeva vyřezával různé postavičky. Toto všechno jej naučil jeho tatínek.

Tatínek mu nakoupil různé stroje a ruční nářadí, aby mohl dřevo obrábět a pracovat s ním. Radovan byl takový šibal, který si pořád v mládí jako chlapec, ale také poté ve starším věku v hospodě mezi lidmi a chlapy vymýšlel různé historky a povídačky, které mu nikdo nevěřil. Lidé mu moc nevěřili a říkali, že Radovan je takový místní vesnický lhář.

Jednoho krásného dne jeden z obyvatel vesnice, kde Radovan bydlel, pan Otýsek, když Radovana viděl, bez jakéhokoliv zaváhání řekl v hospodě: „Hele, už zase jde ten truhlář.“ Lidé se ho zeptali, co znamená „truhlář“. Řekl jim, že mu v hlavě nějak proběhlo spojení Radovanova příjmení Truhlík s tím, že ho lidé z vesnice označují za lháře, tak prostě – truhlář.

Od té doby, když z vesnice někdo něco potřeboval vyrobit ze dřeva, se povídalo mezi lidmi: „Skoč si k truhlářovi, on ti to vyrobí.“ Všichni věděli, že mají jít k Radovanovi.

Martin Kabát

Instalatér

Před dávnými lety žil v jednom stavení mladý chasník, pracoval jako čeledín u hodně zlého sedláka. Jednoho dne začalo hrozitánsky pršet. Když už pršelo několik dní a sedlákovu stavení bylo už plné vody, poklekl sedlák na kolena a prosil chasníka, ať mu odpustí, jak se k němu choval, a ať vymyslí, jak stavení zachránit.

Chasník se nevěděl rady, až se u něho na okně objevil holub, promluvil na něho a všechno mu poradil. Chasník nanosil všechno, co mu holub řekl. Začal postupně zadělávat všechny díry a škvíry ve stavení a postupně odvádět vodu. A ono to pomohlo.

Jak čas běžel, vzniklo z toho řemeslo instalatér.

Vít Gabriel

Instal

V dávných dobách, kdy ještě lidé se myli v řekách a neexistovaly koupelny, umyvadla a ani pisoáry, měl jeden mladý student z Německa, který se jmenoval Instal nápad, jak předejít nemocem a zápachu, který lidi do té doby postihoval. Proto si nechal udělat u hrnčíře keramickou mísu, kterou poté pojmenoval umyvadlo. Takhle pokračoval s dalšími věcmi. Ale nevěděl, jak ty věci zabudovat do domu a kam s odpadem. Jednou kolem jeho bytu jel hasičský vůz, který vezl cisternu s vodou a v tu chvíli dostal nápad, kam s přebytečnými kapalinami. U domu vykopal obří jámu, do které byly svedené trubky ze starého železa. Poté vše spojil a vytvořil vodovod a odpadní trubky. Poté celý život učil své děti tomuto řemeslu a každá generace ho zdokonalovala a pojmenovali ho po jeho stvořiteli Instal, ale přidali Ater po jeho synovi a vzniklo instalatérské řemeslo.

Radim Dědič

Co vidím z okna

Mám tento pohled velice rád. Vidím les, pole, louku i vzdálenou hájovnu. Po celý rok můžu na obrovské louce vidět lesní zvěř, nejvíce srnky, které sem chodí na pastvu. Někdy se objeví i zrzavá liška a zajáci. Na obloze poletují vlaštovky a sem tam také nějaký sokol nebo jestřáb, který se každou chvíli vrhá k zemi pro svoji potravu. Ale co to? Sluníčko se schovalo za mraky a začíná pršet. Ostatní zvířátka se rychle schovala. Slunce osušuje kapky deště na listech stromů a květech. Je večer. Všichni se chystají ke spánku.

Filip Koubek

Z mého okna

Když podívám se z okna ven, tak vidím barevný svět. Ráno modrou oblohu a slyším ptačí zpěv. Když za tmy z okna pohlédnu, tak vidím lampy svít, co svítí všem těm pocestným, co musí tou tmou jít. Dnes dívám se z okna a vidím svět. Svět trochu jiný, svět ubrečený. Z mraků se snáší vody proud a ven se nechce jít. Já počkám na modrou oblohu a půjdu světu vstříc. Ven z okna dívám se moc rád, je to jak biograf. Pokaždé jiné. A to mám rád.

Vítězslav Randa

Sondrio – klenot ze dřeva, vody a kamene

Sondrio, moje rodné město v italské Lombardii, je nádherný klenot skrytý v srdci Alp. Zdejší architektura je pastvou pro oči. Máte zde stále co obdivovat, protože město je plné neočekávaných krás ponořených do krajiny, která člověku vyrazí dech.

Sám dodnes objevuji znovu místa, která už pro mě byla kdysi důvěrně známá. Například při procházce starobylými uličkami, kterými jsem se kdysi rád toulal, jsem došel až do Castello Masegra – místo, které mě vždy přitahovalo a kde se pro mě zastavil čas. Vstoupil jsem do 16. století a obdivoval renesanční fresky Orlanda Furiosa, které na mě působily tak živě a sugestivně.

Historické centrum dokáže možná někoho ohromit svými nečekanými výhledy, honosnými budovami, ale i venkovskými domy. Dvě místní muzea odhalují bohatou kulturu a tradice města, jeho pohnutou historii a starodávné příběhy.

Ale hlavně všude kolem působivá krajina, kterou můžete obejmout pohledem a kochat se její rozmanitou krásou. Krajina, v níž pulzuje život a jejíž barvy se mění s ročními obdobími. Důstojná řeka Adda, která se klikatě vlní jako stříbrný had v údolí Valtelliny, a potok Mallero, jenž se nevalně zapsal do historie města, protože má na svědomí 53 lidských životů, když se v 80. letech divoce rozvodnil. Cesty a cestičky, které stoupají strmě z malebného údolí do okolních velehor, do nichž jsou jakoby vytesány terasovité vinice. Za touhle podívanou se skrývá neskutečně tvrdá dřina. Mozoly a pot se proměnily ve vrásčitou nádheru, která zdobí drsné svahy Alp a nese sladké plody, z nichž se připravuje korpozní víno. Ze Sondria nesmíte odjíždět, aniž byste zdejší víno neochutnali, je to jedinečný zážitek. Takovou příležitost si rozhodně nesmíte nechat ujít.

Davide Pradella

Jak jsem poprvé letěl

Začalo to nevině.

V zimě přišel můj táta domů z práce s nabídkou pro moji sestru Johanku, jestli by nechtěla jet na kurz angličtiny na Maltu. Kurz měl trvat tři týdny.

Moje sestra začala okamžitě lovit informace o škole na internetu. Začala mi ukazovat obrázky a číst informace, které se kurzu týkaly. Vypadalo to velmi lákavě. Mělo to jednu chybu. Muselo se tam letět letadlem. Moje sestra a já jsme ještě nikdy letadlem neletěli. Johanka se na mě podívala s hrůzou v očích. Věděl jsem hned, že se bolí létat. I mně při představě, že si sedám do letadla a to vzlétne na výšku 11 kilometrů nad zem, nebylo příliš do smíchu. Nechtěl jsem na sobě dát znát strach.

Škodolibě jsem jí pověděl: „Tak si to užij ,ségra!“ V tu chvíli se na mě obrátil táta: „Chlapče, aby ti to nebylo líto a nebyl jsi tu doma sám, poletíš se sestrou.“ Musím říct, že by se ve mně krve nedořezal. Představa, jak na letišti v Praze sedám do letadla a v něm trávím 2,5 hodiny, mě popravdě vyděsila. Představoval jsem si různé scénáře o leteckých katastrofách, které jsem viděl na internetu nebo znal z televize. Bohužel, nebo naštěstí, mé namítání o tom, že mám strach letět letadlem, nechtěl můj otec ani slyšet.

Bylo rozhodnuto. Poléval mě studený pot. Když se blížil den našeho odletu, nemohl jsem ani usnout, jaký jsem měl strach. Nicméně jsem na sobě svoji nervozitu nedal znát. A je to tady. Rodiče nás naložili do auta a řítili jsme se směrem Praha. Na letišti už postávali různí lidé s bagáží. Vůbec jsem nevěděl, do čeho se sestrou jdeme. Rodiče nám pomohli s odbavením zavazadel a dali nám poslední rady, jak se máme chovat a nechovat. Maminka plakala, tatínek mi kladl na srdce, jak se starat o sebe a svoji mladší sestru v tak daleké zemi. Po odbavení zavazadel už jsme byli na všechno sami. Přišla pasová kontrola, poslední otočení a zamávání rodičům na rozloučenou. Zasunuly se dveře a byli pryč. Se sestrou jsme se ocitli v mezinárodním prostoru letiště. Všude samé krámky s parfémy, žvýkačkami a různými pochutinami. Neměli jsme ale čas se rozhlížet, museli jsme najít gate, odkud nám letělo letadlo. Byl jsem hrozně nervózní. Měl jsem na starost sebe a svoji sestru. Letadlo nám nesmělo uletět. Nakonec všechno dobře dopadlo. Vchod jsme našli, letadlo neuletělo a já a Johanka jsme si užili krásné tři týdny na Maltě. Naučil jsem se lépe anglicky, potkal spoustu nových kamarádů z mnoha zemí a zjistil jsem, že se o sebe skoro sám dokážu v cizí zemi daleko od rodičů postarat. Zažili jsme se sestrou nejkrásnější prázdniny.

Doma, když jsme dovyprávěli svůj příběh, mi můj táta mi řekl: „Vidíš, synu, ještě že jsi řekl svojí sestře tu uštěpačnou poznámku.“ V první moment, a než jsme nasedli do letadla, byla představa té cesty hrozivá. Ale zpětně, když se podívám, to byl vlastně jeden z nejlepších zážitků, který bych si chtěl ještě někdy zopakovat. A tak jsem dneska vlastně rád, že jsem to řekl. Užili jsme si to oba dva a rádi na to vzpomínáme. Takže ano. Mluvití stříbro, mlčení zlato. Ale když se dnes ohlédnu zpět, někdy je to možná i obráceně.

Jakub Regner

Oblíbené místo

Moje oblíbené místo je natolik kouzelné, že se nedá popsat pouhými slovy. Ze začátku může kdekomu připadat jako obyčejné jezero ležící uprostřed pustých lesů, ale vždy, když si sednu na lavičku a zaposlouchám se do ticha, jako bych prošel neviditelnou branou do jiného světa. Jezero už není tiché a smutné, nýbrž živé, ve vodě u hladiny se třpytí ploutve jezerních panen. Hlasy prosakující vodou zní andělskou krásou. Nad hladinou létají pestrobarevní motýli spolu s lesními vílami.

Radek Krejčí

Legenda

Cestou z osady šel mladý muž Otakar do vedlejší vesničky pomáhat prarodičům při sklizni obilí. Cestu si zkrátil přes les. Dobře to tam znal, a tak se ničeho nebál. Po chvíli chůze slyšel divné zvuky. Vypadalo to, že je někdo v nesnázích, proto se vydal ve směru těch zvuků. V malém houští uviděl trpaslíka, jehož dlouhé vousy se zamotaly do roští, a trpaslík se nedokázal sám vysvobodit. Slíbil Otakarovi, že mu splní jedno přání, když mu pomůže. Muž vousy trpělivě vymotal. Jediným jeho přáním bylo oženit se s vytouženou dívkou. Bez peněz se ale o dívku ucházet nemohl. Požádal proto trpaslíka o bohatství. Trpaslík očaroval jeho ruce, aby uměly vyrábět ze dřeva krásné a užitečné věci. Po návratu domů Otakar skutečně zjistil, že dokáže vyrobit cokoliv ze dřeva. Brzy se stal známým a

uznávaným řemeslníkem a mohl se oženit se svou vysněnou ženou. Měli spolu spoustu synů, kterým předal své řemeslo.

Karel Hlous

Mám rád, když se na jaře dívám z okna mého pokoje směřujícího do zahrady. Je to spíše sad, jenž se chlubí vzrostlými ovocnými stromy, které jsme sázeli. Bílé okvětní lístky třešní se snášejí na svěží zeleň jarní trávy. V ní se schovávají první drobné jarní kvítky. Petrklíče, pampelišky a sedmikrásky rozveselují celou zahradu a probouzejí ve mně pocit štěstí. Když otevřu okno, dolehne ke mně hlas kosa, který zpívá nezaměnitelnou melodii. Takovou písničku, kterou si schovával celou zimu, a teprve přicházející jaro ho přimělo ke koncertování.

V husté koruně ořechu se zase schovávají sýkorky a hašteří se věčně hladoví vrabci. Celé to ptačí dovádění je krásný dar za péči, kterou drobným opeřencům v zimě darujeme. Přes husté větve stromů už jen stěží zahlédnu konec zahrady, jenž mám nejraději. Vzrostlé smrky, borovice a buky tam uzavírají mé malé království. Miluju toto místo zvláště večer, kdy ke mně doléhá zurčení blízkého potůčku a po potměšlité obloze neslyšně poletují netopýři. Vdechuju ten jarem provoněný vzduch a cítím, jak je mi na světě dobře.

Petr Krejčí

Desatero studenta v době koronavirové

1. Obleč se – nebudeš přece při online v pyžamu.
2. Dvojiplán – rozvrnutí dne.
3. Přijmout zodpovědnost – brzy vstát, být připraven.
4. Mít přehled o svých předmětech – rozvrh hodin, výuka.
5. Neodkládat povinnosti – včas vypracovat úkoly.
6. Soustředit se.
7. Být vděčný – na konci dne jedna věc vděku, zlepší se nálada.
8. Změnit místo – místo výuky jít ven do přírody, pokud počasí dovolí.
9. Naplánovat si volno – jít si zaběhat, zabruslit, zabobovat.
10. Dej si cíl – co vše chci dokázat, až skončí distanční výuka.

Vít Gabriel

Desatero studenta školy SOU

První přikázání – Přezůvky na nohách - jest základ k srdci učitele.

Druhé přikázání – Za sprchu po tělesné výchově ti poděkují jak spolužáci, tak i učitelé.

Třetí přikázání – Pozdní příchod do třídy lze odůvodnit spoustou možností, střevní problémy nejsou jedna z nich.

Čtvrté přikázání – Co opravit můžeš dnes či zítra, neodkládej na konec pololetí.

Páté přikázání – Míti omluvenku jest cennější než se odhodlat do školy přijít bez ní.

Šesté přikázání – Teoretická výuka je pro únavu psychickou, ne fyzickou, takže žádné běhání po chodbách!

Sedmé přikázání – Párkrát týdně vypracuj domácí úkol, zvládni pár online hodin, neztrať svůj zdravý rozum a zvládl jsi distanční výuku v roce 2020.

Osmé přikázání – Mluvití jest stříbro, mlčeti zlato.

Deváté přikázání – Kouření na školních záchodech není prospěšné, jak pro tvé plíce, tak pro tvůj prospěch z chování.

Desáté přikázání – Dbej na docházku stejně jako na své zdraví a náradí.

Vojtěch Egermaier

Vítkův kámen

V sedm ráno rozepínám zip svého stanu na břehu českého moře Lipna, abych dnes pokořil na kole nejvyšší kopec v okolí Lipna. Cíl je jasný: Nejvýše položený hrad v Čechách, Vítkův kámen.

Ještě za chmurného ranního počasí vyrazím s rodinou z kempu U Kukačků v Pihlově. Z Pihlova do Horní Plané jedu podél luk, kde se právě probudilo stádo krav, na druhé straně mě míjí místní lokálka od Vimperka. Horní Planou projedu lehce, stále jedu po rovině. Za Horní Planou, v okolí obce Hůrka, již houstne provoz cyklistů, moje cesta začíná vypadat jak v peletonu, ale stále jedu po rovině.

Ve chvíli, kdy projedu Černou v Pošumaví, zastavím u cedule s koncem obce... zjišťuji, že cesta po rovině končí. Musím překonat první kopec do obce Bližná a pak velkým sešupem sjet asi 2 km k přívozu. Přívoz jsme zrovna zastihli při naložování aut, kol a turistů, a tak jsem rychle najel. Cesta přívozem byl velký zážitek. Mírné houpání, lehký větřík a já měl trochu respekt. Říkal jsem si, jak můžeme tak lehce plout, když kolem mě je několik aut i traktor, motorky, několik lidí a kol. Asi za 10 minut jsem se už vyloďoval se svým kolem na druhém břehu Lipna v obci Frýdlant.

A pak přišel ten šok! Stojím na kraji lesa, vzhlížím do kopce. Strmá asfaltová cesta a nevidím její konec! Tak to ne! To mi rodiče dělají schválně! To nedám! Kašlu na to, jdu zpátky k přívozu! Ne, já to dám!

Byla to nekonečná 6 kilometrů dlouhá cesta a jen do kopce lesem. Občas tak zastavit, občerstvit se a polít vodou. Během cesty nahoru mě míjely malé děti, včetně mého sedmiletého bratra, a já si řekl, že nebudu tzv. mejdlo, že když to dá malé dítě... Bratr mě popohnal svými narážkami, že tam bude první.

Jel jsem 6 km jen do kopce, na kole ten nejlehčí převod, slunce už pralo do zad, pot mi tekla po zádech, po rukách. Slyšel jsem jen svůj dech a v duchu nadával, proč já!

A najednou vidím první náznak civilizace, malá osada Svatý Tomáš, kostel a lovecký zámek Schwarzenbergů. Bylo to krásné místo do chvíle, kdy jsem od kostela vzhlednul výše. Vítkův kámen jsem už viděl, ale také jsem viděl kamennou cestu...a opět kopec!

Ano, prvních pár metrů jsem šlapal, ale pak jsem to vzdal. To nebyly kamínky, to byly balvany, mezi nimi prach a písek. Kola podjížděla, už všechno mě bolelo, i dlaně od řídítek. Když jsem viděl, že i dospělí lidé kola táhli, sesedl jsem a za hlubokého dýchání jsem kolo dotlačil až k hradu.

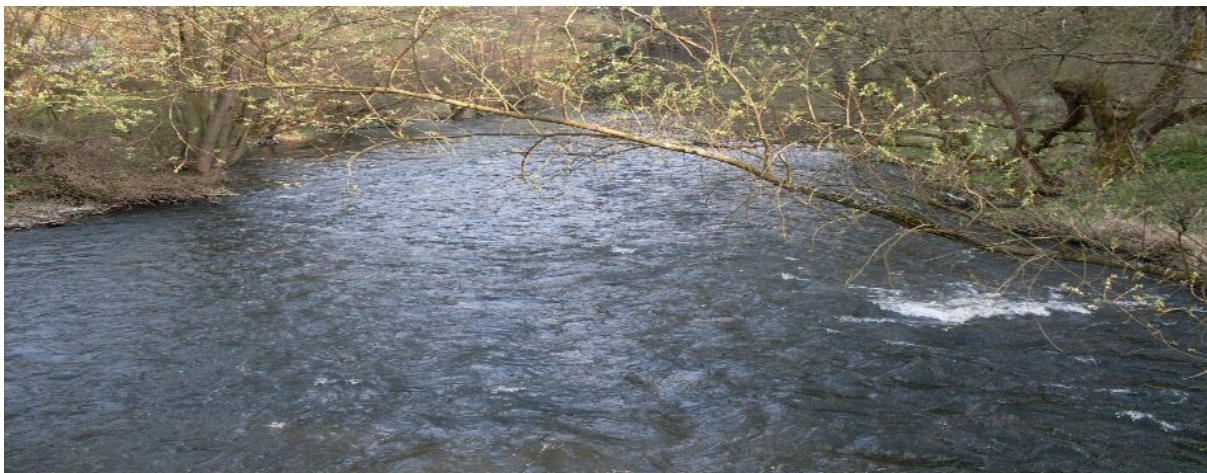
Můžu říct, že schody na vyhlídku byl slabý odvar oproti cestě. Ty jsem vyběhl jako nic a pak jsem uviděl něco, že mě z toho přestalo všechno bolet. Měl jsem Lipno před sebou, v dálce byly vidět kopce Alp a já si řekl: Jsi dobrej! Tři hodiny na cestě, 32 kilometrů za sebou, stálo to za to!

Lipno mělo krásnou modrou barvu, slunce se odráželo od hladiny, občas někde loďky, ty vypadaly z té výšky jako bílé tečky. Celá tečka výhledu byly kopce Alp v dálce.

Zpáteční cesta byla jen z kopce a trochu jinou trasou. Občas jsem sesedl, protože už mě opět bolely nohy jen z toho brzdění. Trošku jinou cestou jsme opět dojeli k přívozu, přelodili Lipno, velkou rychlostí jsem projel všechny obce co ráno. Kdyby se mě někdo zeptal, jestli jsem viděl zase vlak nebo krávy, tak řeknu, že nevim. Nic jsem nevnímal, jen tupě šlapal a vyhlížel náš kemp. Nikdy jsem tak rád neviděl svůj spacák jako tehdy, po cca 70 kilometrech!

Rád jezdím na kole, každý rok dovolená s rodinou je o kolech, každý rok nadávám, ale vždy to stojí za to.

Jakub Úbl

Začalo to tak nevinně

Jednoho krásného letního dne jsem se rozhodl, že půjdu se svým kamarádem Vojtou na ryby. Celé prázdniny trávím na Hracholuskách a svůj čas většinou věnuji rybám. Večer jsme se domluvili, že se ráno sejdem U Paneláku, což je velká chata, která spojuje naše cesty k vodě.

„Brrr... Brrr... Brrrr.“ Vzbudil mě zvonící budík. Neváhal jsem a rychlostí blesku jsem vyskočil z postele. Rychle se oblékl a vyrazil za svým kamarádem. Hned, jak jsem otevřel dveře, přešel mi mráz po zádech. „Ach to je ale zima!“ řekl jsem si. Bylo to až nezvyklé, protože ostatní dny jsem ráno chodil pouze v krátkých kalhotách. Rychlým tempem jsem se vydal za Vojtou, který na mě už nedočkavě čekal. Už z dálky slyším: „Kdepak si? Čekám tu celou věčnost!“ Pozdravili jsme se a vyrazili spolu. Za necelých pět minut jsme se dostali k vodě, kde na nás dýchl studený vzduch od vody a stoupající pára z hladiny. „Jako z pohádky,“ pronesl jsem. Nastoupili jsme na naši loď, která je poměrně vratká, a tak každý pohyb navíc se může krutě vymstít. „Už si sedni!“ zařval jsem na Vojtu. Jelikož je Vojta mladší, nezbývalo mu nic jiného než poslechnout. Vyrazili jsme na naše oblíbené místo, kde rádi chytáme okouny. Nasadili jsme klasické nástrahy na okouny. Najednou slyším, jak z Vojtovo úst vychází takové škodolibé: „Tak pojďte!“ Hned mi bylo jasné, že si vybral svou oblíbenou nástrahu. Dlouho jsem se rozmýšlel co vybrat. Trvalo mi to asi deset minut. Nakonec jsem se rozhodl pro hodně výraznou barvu, na kterou moc často nechytám. V duchu jsem si řekl: „No, uvidíme.“

Vojtovi se celkem dařilo, nachytal asi sedm slušných okounů, ale já pořád nemohl dostat záběr. Stále jsem ale věřil své nástraze, i když mi to chtěl Vojta vymluvit: „Hele, nechtěl bys to přendat?“ Na to jsem mu odpověděl: „Kdepak tohle dá dneska rybu!“ S Vojtou chytáme na zatopených domech, kde se často zachytne návnada za rozpadlý dům. Bohužel se mi to stalo. Zasekl jsem a hned mi bylo jasné, co se děje: „Ááá, vázka,“ řekl jsem nahlas. V tu chvíli se ale vlasec rozjel a mně bylo jasné, že to dům není. Chvíli mi ani nebylo jasné, co se to vlastně děje. Jen si vzpomínám na rozklepaná kolena a třesot v ruku. „Tohle bude pěkná ryba kamarád,“ pronesl jsem nervózním hlasem. Uvědomil jsem si, že mám vybavení na okouny, které je jemné a nemusí vydržet. To ve mně ještě více rozproudilo adrenalin. Bylo důležité mít dobře seřízenou brzdu na navijáku, což jsem naštěstí měl. Už jsem cítil, že se ryba blíží, ale stále jsem nevěděl co očekávat. A najednou se to objevilo. Krásná štika. „Rychle do podběráku!“ řekl jsem Vojtovi. Ještě jedno mrsknutí a prudký výpad a byla moje. „Joooooooo!“ zařval

jsem z plných plic. Vyrazili jsme ke břehu nafotit tu majestátní štiku. „Parádní práce,“ slyšel jsem od Vojty.

Štiku jsme změřili a rychle pustili. „Tak zas někdy, holka,“ zašpítal jsem si pro sebe. Nikdy na tento zážitek nezapomenu. A snad takových nevinně vypadajících dnů bude ještě spousta.

David Brávek

Začalo to úplně nevinně

Minulý rok v zimě jsem s rodiči jel na hory do Krkonoš. Bydleli jsme v chatě Rozhled blízko města Vrchlabí. Zrovna tam napadl krásný bílý sníh, takže jsme jednoho dne vyrazili na lyže. Ten den jsem si to pěkně užíval, ani jsem moc nepadal. Po lyžování na sjezdovce jsme vyrazili zpátky do chaty na večeri.

Nadcházející ráno jsem nemohl vstát, nejspíš jsem byl unaven, a tak mě rodiče nechali na chatě. Odpoledne se mi udělalo lépe, rozhodl jsem se tedy, že vyrazím na běžky. Mým cílem bylo rozcestí

U Bufetu, a když by mi vystačil čas, chtěl bych zajet až do Pece pod Sněžkou. A jak jsem si naplánoval, tak se stalo.

Nacházel jsem se ve městě, zrovna bily hodiny, náhle jsem vykřikl: „Á, už jsou čtyři hodiny!“ Bylo jasné, že do večere se nestihnu vrátit. Tak jsem hned vyrazil na cestu zpět... Již se stmívalo, sněhu padalo víc a víc, pomalu jsem už neviděl před sebe. Na běžky se mi lepil mokrý studený sníh. Po necelé hodině jsem dorazil na rozcestí U Bufetu. Pokračovat dál jsem nemohl. Vyčerpanost mě přemohla. Rozhodl jsem se pro variantu, že zůstanu tam, kde jsem. A z bufetu se nějak spojím s rodiči.

Po další hodině si pro mě přijela záchranná služba z Pece pod Sněžkou a moje rodina. Byl jsem šťastný, že je opět vidím. Slíbil jsem jim, že už nikdy nebudu přeceňovat své síly a radši příště pro výlet zvolím menší okruh. A začalo to přitom úplně nevinně, malým výletem mimo chatu..

Radek Krejčí

Sociální sítě

Už jste si někdy kladli otázku, jaký by byl život bez sociálních sítí?

Vždyť každý druhý člověk na zemi využívá alespoň jednu sociální síť. V minulosti, když ještě žádné sociální sítě neexistovaly a samozřejmě nebyl ani internet, si lidé museli vyřídít všechno osobně. Takže třeba jen kvůli jedné jediné větě museli ujít i několik kilometrů. Nemohli se dorozumívat s člověkem, který byl na druhé straně světa, nemohli nikde sdílet svoje fotky a další. Také si více dětí hrálo venku, kde si vymýšlely nové hry, aby se nějak zabavily.

Myslím si, že dnešní největší fenomén je Instagram a Facebook. Neznám už dnes moc lidí bez těchto aplikací. Všichni soupeří mezi sebou, kdo bude mít hezčí fotku na Instagramu, kdo bude mít víc liků a tak podobně. Děti už jenom kvůli soupeření ani nechodí ven. Když se chtějí s někým vidět, tak si jednoduše zapnou internet, najedou na nějakou sociální síť a už si píšou či volají. Ale dle mého názoru je to i snadná, rychlá komunikace mezi námi a má spoustu využití snad ve všech oborech. Je to virtuální prostor, kde musíte dávat pozor na všechno a na všechny. Kdo nedodržuje pravidla bezpečnosti na internetu, může se dostat velmi dobře do nepříjemností. Proto je lepší si dávat pozor, co všechno o sobě na sociálních sítích prozrazujete.

Dle mého názoru je to věc dobrá pro toho, kdo se v tom vyzná. A opravdu to potřebuje, ale jako to nepotřebovali naše rodiče a prarodiče, tak my bychom to bez toho taky zvládli, minimálně omezit Facebook a Instagram.

Matěj Rejthar

Sociální sítě?

Komunikace je v dnešní době především vedena přes internet. Mnoho lidí proto používá sociální sítě.

Každá sociální síť je něčím specifická. Každá musí mít své, aby si ji uživatelé vybrali a trávili na ní čas, co možná nejvíce času. Ale jednu vlastnost mají společnou. Na každé sociální síti se sdílí informace.

Sdílejí se texty, fotky, soubory atd. a uživatele to může zaujmout nebo taky ne. Některým lidem se sdílené příspěvky ostatních uživatelů samozřejmě nemusí líbit. Například fotka holky na párty s cigaretou v puse. Jakmile tuto fotku uvidí rodiče dívky na sociální síti, tak si ta holka zřejmě udělá velký průšvih. Nejvíce populární je sociální služba Facebook. Pro dnešního teenagera neodmyslitelná stránka každodenní činnosti.

Facebook mi pomáhá, když potřebuji co nejrychleji sdělit informaci člověku, na kterého třeba nemám kontakt, ale mám ho v přátelích na Facebooku. Jakmile jsem se poprvé zaregistroval na Facebook, nevěděl jsem, co mám od něho čekat a jaké jsou jeho vymoženosti. S kamarády jsme se zaregistrovali, protože jsme chtěli vyzkoušet nějakou novou věc na internetu, kde si můžeme psát a popřípadě hledat nové přátele. Dobrou stránku sociálních sítí vidím v tom, že sociální síť spojuje lidi ze širokého okolí. Může spojovat lidi stejného zájmu a práce. Propojují se se vším ostatním.

Negativní stránka se bude určitě týkat soukromí. Na sociálních sítích musíme umět nakládat se svými osobními daty. Bezpečnost je na sociálních sítích a zvláště pak na internetu důležitá. Není nutné se na sociálních sítích moc ukazovat.

Můj názor na sociální síť je, že mohou ušetřit hodně času, když se s nimi správně zachází. Jen by nikdy sociální síť neměla nahradit osobní kontakt. (Není-li zrovna epidemie Covidu.)

Libor Kněz

Nejkrásnější místo

Nedaleko města Žlutice, v krásné přírodě, se nachází malá vesnička Verušice, kde máme chatu s krásným pozemkem, kam jezdíme už od mého dětství.

Rád sem jezdím přes léto, když tady mohu jezdit na čtyřkolce po krásném okolí, objevovat kouty krajiny a užívat si letní prázdniny. Ale i tak dávám přednost zimě. Každý rok se těším, až napadne první sníh a pokryje tuto krajinu bílou peřinou, která se vám po každém ranním probuzení bude třpytit do očí. Pokaždé ráno, jak si udělám snídani, jdu si ji sníst k oknu, kde se odehrává nádherné divadlo padajících vloček různých tvarů.

Ale nejvíce času strávím chozením po zasněžené krajině za vesnicí, kde se procházím po okraji pole, které je zasypané bílým práškem, procházím přes vysoký les plný smrků obklopující zamrzlou přehradu, která z dálky připomíná obrovský střepek zrcadla odrážející sluneční paprsky přímo do očí. Když se vracím z procházky do vesnice, pokaždé si všimnu oblečeného smrku v ozdobách zimy.

Ve vesnici jsme všichni jako jedna rodina. Je tu zábava, klid, ale hlavně člověk „vypadne“ z městského života, a to je pro mě hlavní. Nerad odtud odjíždím, tohle místo je podle mě nejkrásnější a vždy se sem budu vracet.

Tomáš Molek

Začalo to tak nevinně

V listopadu minulého roku mi umřela babička, děda zůstal sám ve velkém domě. Nevycházel ven a moje matka se rozhodla, že ho vezme k nám, ale jediné místo, kde by mohl být, byla půda. Moje matka se tedy rozhodla, že já půjdu na půdu a děda bude u mě v pokoji, aby nemusel tolik chodit do schodů. Ten plán se mi vůbec nelíbil, ale neměl jsem jinou možnost.

Všichni jsme přivítali dědu, když ho matka přivezla. Pomohl jsem mu s vybalováním a děda řekl: „Moc hezký pokoj.“ A já jsem mu na to: „Máš ten nejlepší pokoj v celém domě.“ Nebyl zrovna stejně nadšený, že tam musel být, jako já na půdě. Nedával jsem to najevo a ještě na přivítanou jsem ho objal a šel si dělat úkoly do školy. Jak jsem měl rozsvícenou lampičku na sešity, tak mi myši překousaly kabel a lampička následně s jiskřením zhasla. Rozhodl jsem se, že půjdu spát, a jak jsem si tak ležel, tak mi vedle hlavy kapala voda z malé díry ve střeše. To byla poslední kapka a napsal jsem dědovi, že vyhlášu válku o pokoj. Dopis jsem mu té noci dal pod dveře a šel spát.

Ráno to vypadalo, jako kdyby o ničem nevěděl i přes všechny moje náznaky, aby se to moji rodiče nedozvěděli. Dojedl jsem snídani a vyrazil do školy. Po škole si mě děda zavolal do pokoje, myslel jsem si, že mi bude vyprávět zase nějaké nudné historky z jeho mládí, ale ne. Řekl ať si sednu na postel a povídal: „Přijímám.“ Dělal jsem hloupého, i když jsem věděl, o co jde. „Přijímám válku, sepíšeme na papír, co se smí a co ne.“ Nevěřičně jsem kývl hlavou na souhlas. Oba dva jsme podepsali papír a podali si ruce. Děda mi řekl: „Ten, kdo vyhraje, získá pokoj.“ „Platí," odešel jsem na půdu vymýšlet nějaké plány, jak ho vypudit z mého pokojíčku.

V prvních dnech se to dalo považovat jako takové lehké vtípky, ale to se rychle změnilo. Všechno to začalo tak nevinně, když jsem přišel ze školy a viděl dědu ležet v krvi na podlaze. Zahodil jsem tašku a běžel za ním. Když jsem si k němu klekl, abych mu zvedl hlavu, tak mě smíchem k smrti vyděsil. Smál se tak moc, že nemohl popadnout dech a rozkašlal se. Když se trochu uklidnil, tak mi řekl: „Dostal jsem tě.“ A to mě tak naštvalo, šel jsem na půdu na svoji postel, která se rozpadla, protože v ní chyběly všechny šroubky. Vymyslel jsem plán, jak se pomstít, a byl si jistý, že druhý den bude pokojík patřit mně.

Vzbudil jsem se šokem se zakrytýma očima a nevěděl jsem, co se děje, jen jak mě někdo nese po schodech dolů ven a hodil mě do auta. Auto se rozjelo a já si mohl sundat jakýsi šátek z očí. Vedle mě seděl děda a koukal na mě s kamenným výrazem, zeptal jsem se ho, kam jedeme a on na to: „K jezeru.“ Zeptal jsem se ho, co tam, ale to se už otočil a nic neříkal. Přijeli jsme k jezeru nedaleko města a já si myslel, že to se mnou chce skoncovat, ale on vytáhl z kufru pruty, že se jde na ryby. Nebyl jsem zrovna nadšený z ryb, ale pořád lepší než to, co jsem si představoval.

Seděli jsme na loďce a děda mi řekl: „Omlouvám se ti za to všechno, chci, abys šel zpátky do svého pokoje.“ Zeptal jsem se ho: „A kam půjdeš ty? Na půdu?“ Zasmál se: „Ne, na půdu nepůjdu, našel jsem si malý byt tady ve městě a tam budu, budeš mít svůj pokoj a já za vámi budu chodit.“ Byl jsem rád, že odejde, ale zároveň mě to bavilo s ním takhle válčit. Tak jsem mu řekl že to bude takhle lepší. Děda vytáhl papír, který jsme podepsali, a ten roztrhal a hodil do vody. „Válka skončila, chlapče," řekl a obejmul mě. Ryby jsme chytali až do večera a nějaké si donesli domů. Celé to nakonec dopadlo dobře a s dědou vycházíme moc dobře.

Kristián Novák

Město mého srdce

Město mého srdce je Valletta. Město neskutečné historie a o to zajímavější současnosti.

Když jsem vylezl z letiště, ovanul mě horký vzduch. Podivně voněl po levanduli a po dávných časech. V autobuse do hotelu jsem koukal z okýnka. Za ním se míhaly zvláštní domy. Jiné než u nás. Pohled na ně mě těšil. Dodával mi pocit, že vše je tak, jak má být. Sednul na mě klid a pohoda z celého města.

Odpoledne jsem se procházel po uličkách starého města. Nikdo tam nebyl. Město bylo prázdné a rozpálené. V oknech kvetly květy rostlin, které jsem neznal, ale připadaly mi nádherné. Měl jsem chuť si je pohladit a přivonět k nim. Nevím, jestli to bylo vůní těch květin, nebo vůní soli z moře, ale jako bych se vrátil do dob minulých. Stačilo přivřít oči a už jsem slyšel zvuk trhu, kde se místní lidé okřikují a trumfují se v nabídkách. Mluvili neznámým jazykem. Ale stejně jsem jim rozuměl. Slyšel jsem v křiku trhovců radost ze života a bezstarostnost prostých lidí.

Při toulání uličkami jsem zabloudil až do hradu. Všude na hradbách vlály prapory a opět ve mně ožil pocit minulosti. Každou chvilku jsem čekal, že zpoza rohu vyjde maltský rytíř ve své zbroji. Slyšel jsem řev bitev a palbu děl. Kolem mě probíhal zápas mezi křesťanstvím a islámem. Zápas o budoucnost. Posedl mě pocit, že i já jsem jeden z posledních obránců víry. Skoro jsem měl pocit, že slyším trubku svolávající k poslední modlitbě a k rozhodující bitvě. Rozběhl jsem se za roh, abych už tam byl. Bohužel za rohem pouze obchodníci bouchali víky od popelnic.

Ale tento pocit ve mně zůstal celou dobu mého pobytu a je se mnou i doteď. Vrací se mi ve snech a já vím, že se tam jednou musím vrátit

Jakub Regner

Co může znamenat štěstí?

To je těžké, pro každého může štěstí znamenat něco jiného. Pro někoho je štěstím například bohatství. Pro někoho jiného může být štěstím jiná osoba nebo třeba už jen i to, že vlastně může žít.

Pro mne je štěstím vše, co mne dělá šťastným a co má nějaký smysl. Bude to znít zvláště, ale vlastně i to, že momentálně píšu tenhle sloh je pro mne svým způsobem také štěstí. Je na místě otázka proč.

Protože mám možnost dále studovat a snažit se svoji budoucí životní úroveň posunout zase na trochu vyšší level. Což jak víme, ne vždy šlo.

Podle mne má štěstí dvě podoby. Jedna je štěstí, které mohu do určité míry ovlivnit tím, že pro to budu něco dělat. O čemž mluví také přísloví: „Každý svého štěstí strůjcem“. A pak je štěstí, které v podstatě nemohu ovlivnit, například trefa výherního losu nebo něco podobného.

Které z těchto dvou štěstí je důležitější?

Za mne rozhodně první varianta, štěstí, které mohu ovlivnit. Protože do určité míry jsem schopný ovlivnit své zdraví, své vzdělání a spoustu dalších takhle důležitých věcí. Ano, vyhrát ve sportce, vyhrát auto je velmi příjemné a je to samozřejmě velké štěstí. Ale ne tak důležité jako být opravdu zdravý a šťastný.

Libor Kněž

Jsem bota (život boty)

Ahoj, jsem bota.

Lidé si mě vybírají proto, aby si ochránili svá chodidla před nečistotami, vodou a dalšími vlivy, kterým čelí, když jsou doma či venku. Já osobně jsem vybavena pevnou vysokou podrážkou s kožešinovou podestýlkou, abych vydržela uchovávat chodidlo před mrazivým, nelítostným počasím v zimním období.

Když si mě majitel poprvé obul, připadala jsem si jak v sedmém nebi. Po tomhle jsem toužila už od mého vzniku ve velkovýrobní hale. Ten pocit, když mohu začít využívat svůj potenciál na věci, ke kterým jsem byla určena, je ohromný. Když jsem poprvé vykročila ven, můj majitel si dával velký pozor, aby si mě neušpinil, chodil se mnou po bílém čistém sněhu nebo chodníku, který byl posypaný malými průhlednými krystaly. Pokaždé, když jsme přišli z vycházky, očistil mě košťátkem a uložil do skříňky mezi ostatní boty.

Postupem času se ale vše změnilo. Připadala jsem si jako kus hadru. Když jsme vyšli ven, první, co ho napadlo, bylo šlápnout se mnou do kaluže. Tenhle pocit jsem nesnášela, podrážku jsem měla samý kámen a tkaničky zmáčené, že by se z nich dala ždímat voda pro celou Afriku. Byla jsem špinavá od špičky až k patě. Po pár letech mě začal užívat jako své pracovní boty.

Byla jsem potrháná a děravá ze všech stran. Bláto se ze mě mohlo sundávat po hrstech a já jsem čekala už jen na ten osudný den, kdy mě můj majitel vyhodí do směsného odpadu. Když ten den nastal, bylo to pro mě jako hororový sen, který se stal skutečností.

Tomáš Molek

Jsem pneumatika v cíli cesty

Jsem pneumatika v cíli cesty... Ano, to mluví za vše. To utrpení při jízdě, zmenšuje se vzorek, sjíždím se čím dál tím víc. Když mě mechanici v servisu připevňují na auto, těším se na jízdu, která mě čeká. Ale vzápětí mě to nadšení ihned přejde. Protože na konci jízdy, po všech erzetách mě můžou vyhodit. Po tom všem už jsem k ničemu. Na většině erzetách je všelijaký povrch, asphalt, hlína, štěrk,... A to všem pneumatikám škodí.

A není to jen povrchem. Řidiči v Rallye dělají také chyby. Třeba někdy i to, že vyletí z dráhy. Nebo to někam napálí v plné rychlosti. A nejhorší je, když se vybourají a sešrotují hlavně pneumatiky, to je nejhorší. Mechanici v servisu mají potom se vším strašně moc práce, všechno opravit, vyklepat, vyměnit pneumatiky za nové. Proto těch pneumatik mají hodně. Plus jsou roztříděné podle toho, na jaký povrch. Třeba na sucho, na mokro, na štěrk a hlínu, na štěrk a asphalt a tak dál. Je jich spousta.

Ale proto se pneumatiky vyrábí, zvláště na Rallye. Ale na druhou stranu, v Rallye se jich spotřebuje o hodně více než při normální jízdě. Však závodní auto Rallye potřebuje hodně pneumatik a na každý povrch, protože co se stane venku na erzetách, nikdo neví...

Radek Krejčí

Jsem bota

Jak se cítím?

Jsem bota značky Nike. Můj majitel se o mě dobře staral. Můj problém je, že jsem vyrobena v roce 2005. A pomalu se rozpadám. Mám velké úzkosti, jelikož jsem zavřená v botníku už deset dní, ne-li víc. Mám dojem, že už neuvidím denní světlo, majitel totiž koupil žabky, které dává přímo vedle mě. Horší boty jsem ještě neviděla.

Bože, jak já tyhle boty nesnáším, i ty pantofle u dveří jsou lepší. Vždyť to nemá ani žádné vázání, žádný jazyk. Ani neví, co je pořádná podrážka. Moje kamarádky mokasíny mají podobný názor. Alespoň někdo... Majitel je používá ještě míň než mě, nejspíš už nemá rád chození do společnosti. Ani nemá zájem o sport.

Doufám, že se k tomu zase vrátí, je mi tu smutno.

Daniel Soukup

Jsem bota

Jsem opuštěná bota pod Boleváckým mostem. Dlouho jsem nebyla obuta žádným člověkem a můj materiál se začíná rozpadat. Chtěla bych být znovu obuta, bohužel v mém stavu to nejspíš už nejde.

Vidím v dáli postaršího vousatého člověka. Copak asi udělá? Nemá jednu botu, divné, v životě jsem neviděla člověka s jednou botou. Muž se blíží blíž a blíž. Možná je to moje šance být znovu obuta, ale nevím, jestli to teď bude výhra. Bože můj, tento muž neměl na sobě jednu botu již dlouho, noha je pokrytá dlouhými nehty a plísni. To ne, ohnul se pro mě. Sakra, muž mě obul, jsem velice skeptická, upřímně, možná by bylo lepší být rozložená pod mostem než být na nohou nějakého špinavého muže. Celých sto dní jsem se potulovala po kanálech a parcích, když vtom najednou se objevil další muž a zjistil, že nejsem tak obyčejná bota. Pane, vaše bota je velmi cenná, měla by být v muzeu.

Zajímavé, nečekala bych, že jsem až tak stará. Byla jsem prodaná a obuta jedné figuríně v muzeu. Hm, sledování lidí je docela zábava, tak počkat...není to ten bezdomovec, co mě vytáhl z mostu? Nyní ho vidím oholeného a v slušném obleku, je to docela nezvyk. Škoda, že přesně nevím, za kolik mě prodal.

Čas v tomto muzeu plyne velice rychle a nyní tu jsem nějaký ten rok. Nyní vidím pána s kufrem a na něm napsáno přísně tajné, to by mě zajímalo, co v tom bude. Pán otvírá kufr a vidím po strašné době moji párovou botu. „Ahoj, levá boto, cos dělala ta léta, co jsem tě neviděla?“ Levá bota odpovídá: „To víš, byla jsem schovaná u našeho původního majitele.“

Nyní jsme dvě šťastné boty v muzeu obuvi.

Jan Janeček

Každý den...

Jako každý den vstanu, jdu se najíst a pak si jdu z okna zakouřit. A jak tak kouřím, koukám do dálky a prohlížím si tu nádhernou krajinu, tento pohled nikdy neomrzí. Vidím lesy, pole, vzdálené městečko

a přenádhernou stavbu. Je vidět na mile daleko a vždy, když svítí sluníčko, koukám na tu stavbu, která stojí na kopci. Je to rozhledna, která ve svitu slunce ještě více zkrásní. Taky vidím na vzdálené městečko Dobřany, které v tiché noci bývá vidět velmi dobře. Občas nakukuju do zahrad a koukám, jak je mají krásně vyzdobené. Taky pozoruju lidi, kteří chodí do práce nebo z práce. Někteří pospíchají, někdo jde pomalu, rychlou chůzí nebo jdou ve více lidech a povídají si. Ale nejradši mám noc. Proč? Protože na ulici je ticho a to ticho je překrásné, tajemné, vzbuzuje ve mně pocit zvědavosti, klid a mnoho dalších pocitů.

A taky, protože vidím v noci to, co bych ve dne normálně neviděl, třeba kunu, ježka...

Když je úplněk, tak je to nejvíc nádherné, osvítlí celou vesnici a je krásné vidět do dáli.

Jakub Pour

Co takhle inspirovat se Konstantinem Bieblem a jeho sbírkou básní S lodí jež dováží čaj a kávu? Anebo snad něco jiného? Okouzlení jarem. Podívat se na svět lyricky. Prostě pokusit se napsat báseň...

Z vlaku zahlédnu Planou a těším se jak obejmu mladou.

Ta cesta trvá chvilku jen, však dlouhou zdá se být.

Přemýšlím o tom co své milé hodlám říct.

Pojedeme spolu na dalekou plavbu

...třeba na dalekou Jávu.

Vítězslav Randa

*Přál jsem si cestovat celým světem a navštívit mnoho míst na světě, povede se mi to tehdy až 100 krát
Slunce planetu oběhne.*

Pavel Kaláš

*Nemusím vyrážet nikam do hor,
ale stačí vzít kolo a vyšlápnout kopec na rozhlednu Svatobor.
Příroda, lesy všude okolo,
no není to výlet přímo na kolo?
Shora je vidět Rabí, Javorník, Boubín i Velký Javor...
Avšak nedohlédnete až do Bavor.
Pak už jen sejít zpátky 182 schodů
a dát si v restauraci několik chodů.*

Vít Gabriel

Vítkův kámen

*Jedu na kole, hluboce dýchám na kole a pak vidím kopec.
Opět jedu na kole, hlasitě dýchám na kole a nadávám na kolo.
Pak vidím Vítkův kámen, vidím hrad, vidím cíl, vidím krásu.
Jedu z kopce, dýchám potichu a volám po stanu.*

Jakub Úbl

Itálie (Zima)

*Bílé vrcholy Dolomit, mrazivý vzduch, křupání zmrzlého sněhu –
Vítr kolem uší při jízdě ze svahu na sněhovém manžestru
V údolí srub, v něm italská restaurace s výbornou kuchyní
Houbové rizoto, pizza, calzone, lasagne, špagety...*

Adam Eremiáš

Dlouhou cestou do Rakouska

přes kopce, přes hory, přes řeky,

přes louky až přes hranice.

Do Vídně...se podívat a místní nápoj Almudler vypít.

Na náměstí dojít a zpátky domů jet...

Radim Dědič

Na výlet my jdeme spolu,

do kopce a z kopce dolů.

Utíkáme z kopce klusem,

jak když jedeme autobusem.

utíkáme, na nikoho nečekáme.

Z výletu už nemůžeme,

nožičkám my pomůžeme.

Jeden krok a domů půjdeme rok.

Patrik Fair

Pohled z okna

Když se kouknu z okna ven,

realita, žádný sen.

Pole, louky, stádo krav, o dost masa nemám strach.

Z jiného okna mám také pěkné pokoukání,

večer slyším od blízkého rybníka žabí kuňkání.

Za rybníkem vidím fotbalové hřiště, kam si chodí děti hrát,

a mají tam na vysokém sloupu hnízdo i dva čápi.

Kousek za domem nám vedou cyklostezky,

ale můžeme tam chodit i pěšky.

Vidím tam také aleje, ale žádné koleje.

Co mému oku však nelahodí, je čistička odpadní vody.

To všechno já z okna vidím a vůbec se za to nestydím.

Vít Gabriel

Kromě pravopisných cvičení, větných a jazykových rozborů a podobných záležitostí může být s češtinou veselo, dá se s jazykem krásně hrát...

Nejdelší věta se slovy začínající písmenem S

Vít Gabriel:

Starostlivá slušná slečna Simona sekýruje skákajícího sedmnáctiletého skateboardistu, skateboardista Standa se směje.

Radim Dědič:

Samec sysla stál sám, samice sviště snědla salám.

P

etr Gerstberger:

Synovec sáňkoval se spoustou svých spolužáků, společně shromažďovali sněh, sledovali sýkorky, sýčky, srnky se sviněmi.

Matyáš Benedikt:

Smutný starý senior seděl strnule stranou se smetákem.

Filip Frnka:

Sýček se svým strýčkem svázeli sudy slazené sodovky sycené solí se sirovodíkem.

Lukáš Gittler:

Starší sestra Simona Suchá snědla smetanovou sušenku Sedita, sýrový sendvič se slaninou, selský suchý salám, suchary, slané sledě, smaženého sivena, sytá se skoro spící svalila.

Jakub Jánský:

Surikaty se smály se staříčkem syčícímu sýčkovi.

Filip Koubek:

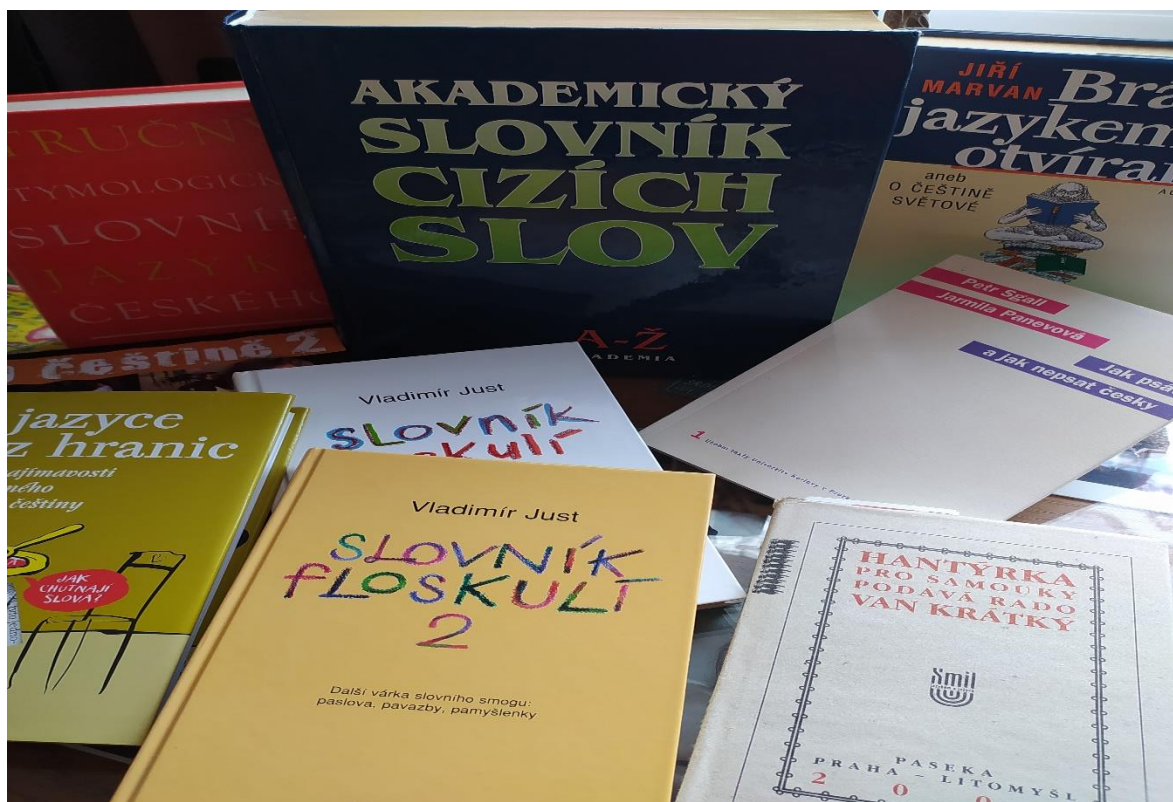
Starý syn střílel se samopalem samé stříbrné sešrotované stíhačky.

Pavel Kušion:

Sýček snídá spolu se syslem sáček sýru.

Karel Hlous:

Skvělá slaná slanina se stala součástí slavnostní snídaně se sympatickou slečnou Silvií Soukupovou.

Překlad do češtiny

David Brávek:

Distanční výuka – nesoustředěnost; lockdown – vězení; home office – kafčo

Radek Krejčí:

Distanční výuka – falešná výuka; lockdown – uzavřenost lidí

Lukáš Fryš:

Distanční výuka – dálková škola; lockdown – uzavření

Jakub Kralovec:

Home office – rok už jsem nevylezl z bytu; karanténa – další pátek

Vítězslav Randa:

Lockdown – vše uzavřeno; karanténa – budeme doma, nikam nemůžeme

Filip Rauner:

Distanční výuka – domácí učení; lockdown – omezení pohybu

Adam Eremiáš:

Distanční výuka - výuka na dálku (přes obrazovku); lockdown - zamkni se doma; koronavirus - královský (korunní) vir (Její veličenstvo vir)

Šimon Bidzilja:

Lockdown – nehni se z domova; home office – makej doma; karanténa – izoluj se od ostatních

Martin Běláč:

Distanční výuka - normální den, akorát s úkoly; lockdown - nikam nesmíš; home office - domácí vězení u počítače; karanténa - domácí vězení s ostrahou a pozitivním testem

Josef Čikel:

Distanční výuka – není nutné sedět ve škole; lockdown – nemůžeš ven ani dovnitř; home office – nemusíš vstávat o hodinu dříve kvůli autobusu

Ondřej Bubník:

Distanční výuka- celý den v posteli; lockdown- Jak to asi vypadá venku? Home office- Všichni v rodině mají ponorku.

Jan Mann:

Distanční výuka – dálkovka; lockdown – zamykačka; home office – dumač

Adam Langmajer:

Distanční výuka – úniková cesta z vězení; lockdown – není východ, koronavirus – malá potvora

Jakub Pour:

Koronavirus – upíráská nemoc; karanténa – dost se to podobá vězení, ale jste doma na 10 dní

Hynek Sýkora:

Distanční výuka – nutné zlo; lockdown – uzamčení; karanténa – 14 dní volna

Jakub Úbl:

Distanční výuka – čumpísí; lockdown – mozkožrout; koronavirus – oprusvirus; karanténa - furtdoma

Patrik Fair:

Lockdown – stát v kleci

Jakub Ackermann:

Distanční výuka – samé problémy a starosti; lockdown – nekončící den

Jan Janeček:

Distanční výuka – domuč; lockdown – zarach; home office – pracdom; webinář - síťokuk

Stará přísloví v novém hávu

David Brávek:

Jak se do lesa volá, kuna odpovídá.

Jak si kdo ustele, tak taky usne.

Kdo je zvědavý, moc se toho nedoví.

Kdo nic nedělá, dobře dělá.

Všude dobře, v posilovně nejlíp.

S chutí do toho, hrň se do toho.

Radek Krejčí:

Jak se do lesa volá, tak zvířata utíkají.

Kdo je zvědavý, tak ať to jde zjistit sám.

Všude dobře, v hospodě nejlíp.

Davide Pradella:

Kdo je zvědavý, zkoumá i záhlaví.

Lukáš Fryš:

Jak se do lesa volá, tak to v lese zní.

Jak si kdo ustele, tak si povede.

Kdo je zvědavý, bude vždy zvědavý.

Kdo nic nedělá, tak se málo nadělá.

Všude dobře, ve škole nejlíp.

S chutí do toho, s odměnou od toho.

Vít Gabriel:

Dvakrát měř, hlavně potřebuješ metr.

Kdo lže, stane se brzy Pinocchiem.

Jak si kdo ustele, měl by vědět, jak i vstát.

Kdo je zvědavý, nikdy nemůže zjistit všechno.

Kdo nic nedělá, neví, kolik má neskutečných možností.

Lepší vrabec v hrsti, než kdyby ti ulit' z talíře.

Jakub Kralovec:

Kdo je zvědavý, je agent FBI.

Kdo nic nedělá, je za vodou.

Lepší vrabec v hrsti než gepard v domě.

Vítězslav Randa:

Dvakrát měř, jednou vrtej.

Kdo lže, ten je podvodník.

Kdo je zvědavý, ten je mladý.

Kdo nic nedělá, nic nemá.

Lepší vrabec v hrsti než medvěd na zahradě.

Filip Rauner:

Kdo lže, sám se sebou oře.

Kdo je zvědavý, bude bledý závistí.

Kdo nic nedělá, málo vydělá.

Lepší vrabec v hrsti než oheň na střeše.

Vilém Auervek:

Dvakrát měř, třikrát předělávej.

Kdo lže, daleko to dotáhne.

Kdo je zvědavý, málo googlí.

Kdo nic nedělá, všemu nejvíce rozumí.

Adam Eremiáš:

Dvakrát měř, pokud možno stejným metrem.

Kdo lže, ať se dá na politiku.

Jak si kdo ustele, tak se vyspí. (... takové se mu budou zdát sny)

Kdo je zvědavý, ten toho ví nejvíce.

Kdo nic nedělá, dělá nejlíp.

Lepší vrabec v hrsti než vrabčinec (slepičinec) na hlavě (v hlavě).

Šimon Bidzilja:

Dvakrát měř a pak to uřízni špatně.

Kdo lže, ten se může ještě chvíli vykrucovat.

Jak si kdo lehne, tak ho potom bolí záda.

Kdo nic nedělá, může se celý den válet.

Martin Běláč:

Kdo nic nedělá, hodně zkazí.

Michal Sladký:

Dvakrát měř, šestkrát přeměřuj.

Jak si kdo ustele, tak se i tak vzbudí.

Kdo je zvědavý, ten dostane přes hubu.

Kdo nic nedělá, do všeho kecá.

Josef Čikel:

Dvakrát měř, hlavně neřež.

Kdo lže, nemusí hned krást.

Jak si kdo ustele, tak si beztak večer rozestele.

Kdo je zvědavý, ten pak na to doplatí.

Kdo nic nedělá, má se nejlépe.

Lepší vrabec v hrsti nežli vrabec pod střechou.

Ondřej Bubník:

Dvakrát měř, hlavně se neřízni.

Kdo lže, může se dostat daleko.

Jak si kdo ustele, tak si po obědě lehne.

Kdo je zvědavý, chce toho vědět více.

Kdo nic nedělá, radí.

Lepší vrabec v hrsti než na zahradě.

Jan Mann:

Jak se do lesa volá, tak z lesa pořád nic.

Kdo nic nedělá, pozoruje.

S chutí do toho, už mám hlad.

Pavel Šebek:

Všude dobře, venku nejlépe.

Jak si kdo ustele, tak to bude vypadat.

Adam Langmajer:

Dvakrát měř, ale stejně to máš špatně.

Kdo nic nedělá, tak se nikam neposune.

Jakub Pour:

Jak si kdo ustele, už nevstane.

Kdo je zvědavý, špatně na to doplatí.
Kdo nic nedělá, je na úřadu práce.
Lepší vrabec v hrsti než prázdný žaludek.

Jakub Úbl:

Dvakrát měř a stejně to nech na mně.
Jak si kdo ustele, tak ráno vypadá.
Kdo je zvědavý, chodí na SOU stavební.
Kdo nic nedělá, tomu to mistr Vaňous vysvětlí !

Patrik Fair:

Dvakrát měř, než to zničíš.
Kdo nic nedělá, nic neumí.

Jakub Ackermann:

Kdo nic nedělá, ten zkazí úplně všechno.

Jakub Černý:

Dvakrát měř, jednou jez.
Lepší vrabec v hrsti než vrabec na talíři.

Daniel Soukup:

Jak si kdo ustele, tak si chrochtá.
Kdo je zvědavý, bude mít brzy pleš.
Kdo nic nedělá, ani na pivo nemá.
Všude dobře, u babičky nejlíp.
S chutí do toho, nic není hotovo.

Jan Janeček:

Jak se do lesa volá, tak mu medvěd odpoví.
Jak si kdo ustele, tak si bude muset stlát pořád.

Kdo je zvědavý, dozví se i to, co nechce.

Kdo nic nedělá, ten se neunaví.

Všude dobře, s pivem ještě lépe.

S chutí do toho, nemusím být u toho.